

Sygnatura akt IX GC 1167/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Agnieszka Staszak

Protokolant: st. sekr. sąd. Violetta Kafler

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 115.552 zł (sto piętnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot :

a) 5.344 zł od dnia 15 października 2013r. do dnia zapłaty

b) 30.873 zł od dnia 31 maja 2014r. do dnia zapłaty

c) 47.453,40 zł od dnia 16 czerwca 2014r. do dnia zapłaty

d) 31.881,60 zł od dnia 30 czerwca 2014r. do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.395 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR del. do SO Agnieszka Staszak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 września 2014 r. powód P. K. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 115.552 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i dat:

- 5.344 zł od dnia 15 października 2013 r. do dnia zapłaty,

- 30.873 zł od dnia 31 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

- 47.453,40 zł od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

- 31.881,60 zł od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał na rzecz pozwanego usługi transportowe. Po wykonaniu usług powód wystawiał pozwanemu faktury VAT, które następnie wysyłał do pozwanego listami poleconymi. Strona powodowa podała, że pozwany, mimo licznych wezwań, nie

uregulował części lub całości należności za wykonane na jego rzecz usługi. Powód podniósł, że na dzień wniesienia pozwu, pozwany nie zapłacił mu łącznie kwoty 115.552 zł.

W dniu 29 września 2014 r. Sąd wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 13 października 2014 r. pozwany złożył sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Ponadto przyznał, że zlecił powodowi wykonanie usług transportowych, wskazał natomiast, że zleczone usługi miały węższy, pod względem finansowym i godzinowym, zakres, niż twierdzi powód. Pozwany zakwestionował zakres godzinowy wykonanych przez powoda usług, wysokość stawek przyjętych przez powoda, a w szczególności należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. w kwocie przewyższającej 10.000 zł.

Zdaniem pozwanego, powód jednostronnie wskazał w wystawionych przez siebie fakturach ceny za usługi transportowe. Ponadto pozwany podniósł, że powód bezpodstawnie księgował częściowe płatności pozwanego na spłatę należności z faktury VAT nr (...), którą pozwany kwestionuje w kwocie przewyższającej 10.000 zł.

Dodatkowo pozwany wskazał, że usługi transportowe świadczone przez powoda nie były należytej jakości, o czym powód został poinformowany.

Ponadto, pozwany zakwestionował wskazane przez powoda terminy, od których powód domagał się zasądzenia ustawowych odsetek od poszczególnych należności.

W piśmie z dnia 31 października 2014 r. stanowiącym replikę na sprzeciw od nakazu zapłaty powód wskazał, że bezzasadne są twierdzenia pozwanego, zgodnie z którymi strony nie ustaliły stawek za usługi powoda. Podał, że przedmiotowe usługi powód wykonywał na podstawie składanych przez pozwanego drogą elektroniczną zamówień, w których ten ostatni określał wszystkie istotne elementy zlecenia, tj. zakres prac, ilość samochodów ciężarowych, datę rozpoczęcia pracy, wynagrodzenie oraz termin płatności.

Odnosząc się do zarzutu zawyżania godzin czasu pracy powód podał, że po wykonaniu zlecenia kierowcy powoda wpisywali ilość świadczonych usług w dokumentach „raporty pracy sprzętu”. Dokumenty te, po ich wypełnieniu, każdorazowo były potwierdzane przez przedstawicieli pozwanej spółki.

Dodatkowo powód podał, że przed wytoczeniem powództwa pozwany nie kwestionował wysokości żadnej z wystawionych faktur, zwrócił się natomiast do powoda o wystawienie faktur nr (...) na inny podmiot, na co powód nie wyraził zgody.

Strona powodowa podkreśliła, że za bezzasadny uznać należy podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Powód wskazał, że najstarsze z jego roszczeń powstało w dniu 30 września 2013 r., zaś powód wniósł pozew w dniu 12 września 2014 r., w związku z czym brak jest podstaw do przyjęcia, że jego roszczenie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) P. K..

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. prowadzi działalność gospodarczą wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Okoliczności bezsporne, a nadto: - wydruk z rejestru REGON dot. powoda (k. 19 akt), odpis z KRS dot. pozwanego (k. 20-23 akt).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej strony współpracowały ze sobą.

Współpraca stron polegała na tym, że pozwany zlecał powodowi wykonanie usług transportowych, które następnie powód na rzecz pozwanego świadczył. W zleceniu pozwany wskazywał termin, w którym powód miał wykonywać usługi, ilość samochodów, adres miejsca wykonywania usług, przewidywany czas pracy, stawkę godzinową oraz termin płatności wynagrodzenia. Pracownicy pozwanego przesyłali powodowi zlecenia usług drogą elektroniczną.

W dniu 13 września 2013 r. pozwany zlecił powodowi wykonanie usług na budowie przy ul. (...) w Z.. W zleceniu wskazał, że usługę w terminie od 13 września 2013 r. miały wykonywać 3 samochody ciężarowe, zaś od 16 września 2013 r. 4 samochody. Czas pracy pozwany określił na 8 godzin dziennie. Ponadto, pozwany zaoferował powodowi stawkę godzinową za każdy samochód w wysokości 80 zł/h netto.

Powód przyjął powyższe zlecenie pozwanego i przystąpił do wykonywania zleconych mu usług.

Każdego dnia, po wykonaniu usługi, kierowcy powoda wypełniali raport pracy sprzętu”, w którym wskazywali ilość czasu przez jaki świadczyli usługę w danym dniu.

Łącznie z tytułu powyższego zlecenia pracownicy powoda przepracowali 410 godzin.

Za usługi wykonane na podstawie w/w zlecenia powód w dniu 30 września 2013 r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 40.344 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 14 października 2013 r. , tj. 14 dni po wystawieniu faktury.

W/w fakturę powód doręczył pozwanemu w dniu 21 października 2013 r.

Na poczet należności z w/w faktury pozwany w dniu 9 maja 2014 r. zapłacił powodowi kwotę 10.000 zł.

Dowód: zamówienie z dnia 13 września 2013 r. (k. 49 akt), zestawienie – D. – Wrzesień (k. 50 akt), raporty pracy sprzętu (k. 51-56 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. (k. 6 akt), potwierdzenie doręczenia (k. 7 akt), polecenie przelewu (k. 8 akt).

W dniu 17 marca 2014 r. pozwany złożył powodowi kolejne zlecenie transportu ziemi z wykopu na budowie przy ul. (...) w Z.. Podkreślił, że zlecenie ma być wykonywane od dnia 18 marca 2014 r. do odwołania, przez 3 samochody 4-osiove. Pozwany zaoferował powodowi wynagrodzenie za tę usługę w wysokości 110 zł/h netto.

Kolejny raz pozwany zlecił powodowi wywóz ziemi w dniu 7 maja 2014 r. Wskazał, że usługi te powód ma wykonywać od 8 maja 2014r., 3 samochodami, po 10 godzin dziennie. Ponadto, w zleceniu tym pozwany zaoferował wynagrodzenie w wysokości 120 zł/h netto oraz zaznaczył, że termin płatności będzie wynosił 14 dni.

W ramach wykonywania powyższego zlecenia, pracownicy oraz sprzęt powoda przepracowali łącznie 748,75 godz.

Z tytułu usług wykonanych na podstawie powyższego zlecenia powód wystawił pozwanemu następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 16 maja 2014 r. opiewającą na kwotę 30.873 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 30 maja 2014 r., tj. 14 dni od wystawienia faktury,

- nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. opiewającą na kwotę 47.453,40 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 14 czerwca 2014 r., tj. 14 dni od wystawienia faktury,

- nr (...) z dnia 15 maja 2014 r. opiewająca na kwotę 31.881,60 zł, z terminem płatności wyznaczonym na dzień 29 czerwca 2014 r., tj. 14 dni od dnia wystawienia faktury.

Wszystkie w/w faktury zostały doręczone pozwanemu. Pozwany, po otrzymaniu faktur, opatrywał je swoją pieczęcią firmową, a następnie odsyłał jeden egzemplarz powodowi.

Dowód: zlecenie z dnia 17 marca 2014 r. (k. 58 akt), zamówienie z dnia 7 maja 2014 r. (k. 59 akt), zestawienie –D. – 1-16 maja (k. 60 akt), tygodniowe raporty pracy transportu (k. 61-65 akt), faktura Vat nr (...) z dnia 16 maja 2014 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 11-12 akt), zestawienie – D. – 16-31 maja (k. 69 akt), tygodniowy raport pracy transportu (k. 70- 77 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 31 maja 2014 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 13-14 akt), zestawienie – D.- 1-6 czerwca 2014 (k. 78 akt), tygodniowe raporty pracy transportu (k. 79-83 akt), faktura VAT nr (...) z dnia 15 czerwca 2014 r. wraz z potwierdzeniem doręczenia (k. 15 – 16 akt).

W wiadomości mailowej z dnia 24 czerwca 2014 r. pozwany – poprzez swojego pracownika M. G. – zwrócił się do powoda o zmianę zleceniodawcy w fakturach VAT nr (...) na PPHU (...) z siedzibą w N..

Powód nie uwzględnił prośby powoda, albowiem podmiotem, który zlecił mu wykonanie usług objętych w/w fakturami, był pozwany.

Dowód: wiadomość mailowa z dnia 24 czerwca 2014 r. (k. 84 akt).

Tytułem spłaty zadłużenia pozwany dokonał na rzecz powoda dwóch wpłat. W dniu 13 czerwca 2014 r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 10.000 zł, zaś w dniu 11 lipca 2014 r. kwotę 15.000 zł.

Wpłaty te powód zaliczył na poczet należności z faktury VAT nr (...).

Okoliczność bezsporna, a nadto: polecenia przelewu (k. 9-10 akt).

Pismem z dnia 30 lipca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 120.943,26zł (w kwocie tej zawarta została należność dochodzona w niniejszej sprawie), w terminie do 6 sierpnia 2014 r.

Okoliczność bezsporna, a nadto: wezwanie do zapłaty z dnia 30 lipca 2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania (k. 17-18 akt).

Do dnia wydania wyroku pozwany nie uczynił zadość roszczeniu powoda.

Okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dokumenty.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Dokumenty prywatne, stosownie do treści 245 k.p.c., stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach, natomiast dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Za wiarygodne Sąd uznał wydruki komputerowe załączone do akt sprawy. Niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c., ale ze względu na to, iż w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych, dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. I CSK 138/08).

Na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2015 r. Sąd dopuścił wnioskowany przez powoda dowód z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji zakupów i deklaracji VAT pozwanego, potwierdzonych przez właściwy dla pozwanego urząd skarbowy, za okresy od września do października 2013 r. i od maja 2014 r. do lipca 2014 r. i w związku z tym zobowiązał pełnomocnika pozwanego do przedłożenia powyższych dokumentów do akt sprawy w terminie 21 dni. Strona pozwana nie przedłożyła w/w dokumentów, w związku z czym Sąd na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. uznał, że pozwany celowo nie przedstawia tych dokumentów, gdyż wskazują one na zaksięgowanie przez pozwanego załączonych do pozwu faktur i ujęciu wskazanych w tych fakturach kwot podatku VAT w rozliczeniach z fiskusem, co pośrednio wskazuje na to, że strony zawarły umowy o treści wynikającej z tych faktur, a powód wykonał je w zakresie z faktur wynikającym.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 28 grudnia 2015 r. Sąd uchylił punkt 2 postanowienia z dnia 2 kwietnia 2014 r. o przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadków M. Z. i H. D. oraz dowodu z przesłuchania stron, albowiem pismem z dnia 22 grudnia 2015 r. pozwany cofnął wniosek o przesłuchanie w/w świadków. Co się zaś tyczy dowodu z przesłuchania stron, podlegał on oddaleniu z uwagi na to, że po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów i wydruków zgromadzonych w aktach sprawy nie pozostały niewyjaśnione żadne okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty za wykonane na rzecz tego ostatniego usługi transportowe.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda. Zarzut ten, jako najdalej idący, należało rozpoznać w pierwszej kolejności.

Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że powód zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług do której, w myśl art. 750 k.c., stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o zleceniu.

Zawierając umowę o świadczenie usług świadczeniodawca zobowiązuje się świadczyć usługi dla świadczeniobiorcy, który zobowiązany jest do zapłaty ustalonego wynagrodzenia.

Na tle powyżej opisanych i zasadniczo bezspornych okoliczności faktycznych należało stwierdzić, że powód zawarł z pozwanym kilka odrębnych umów, poprzez przyjęcie zleceń udzielanych mu przez pozwanego (m.in. zlecenie z dnia 13 września 2013 r., 17 marca 2014 r. oraz 7 maja 2014 r.). Na podstawie powyższych umów powód zobowiązał się do wywiezienia, swoimi samochodami ciężarowymi, urobku z budowy prowadzonej w Z..

Stosownie do treści art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Kwestię przedawniania roszczeń z umowy zlecenia reguluje art. 751 k.c., zgodnie z którym, z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju.

Stosownie do treści art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Najstarsze z roszczeń powoda stało się wymagalne z dniem 15 października 2013 r., wobec powyższego od tego dnia rozpoczął bieg dwuletni termin przedawnienia tego roszczenia. Powództwo w niniejszej sprawie powód wytoczył w dniu 12 września 2014 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw, aby uwzględnić podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Na wypadek nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia pozwany podniósł, iż roszczenie powoda jest zawyżone, albowiem podał on większą liczbę godzin, podczas których świadczył pozwanemu usługi, a także jednostronnie ustalił stawkę stanowiącą podstawę wynagrodzenia. W szczególności pozwany zakwestionował należność powoda wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2013 r. w kwocie przewyższającej 10.000 zł.

Zgodnie z przepisem art. 735 § 1 i 2 k.c., jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się je wykonać bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma

obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

Opierając się na okolicznościach analizowanej sprawy, w tym wystawionych przez pozwanego zleceniach (k. 49, 59), nie sposób przyjąć, aby strony nie uzgodniły stawki wynagrodzenia przysługującego powodowi za świadczone usługi. W w/w zleceniach pozwany jednoznacznie wskazywał wysokość stawki wynagrodzenia powoda za poszczególne zlecenia, a należności na fakturach odpowiadają wysokości stawek przyjętych przy zawarciu umów.

Zasadnym wydaje się zaznaczenie, że Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powyższe zlecenia, pomimo iż nie miały one charakteru dokumentów. Pozwany bowiem, po doręczeniu mu odpisu pisma powoda z dnia 31 października 2014 r., nie zakwestionował, iż pochodziły one od niego.

W ocenie Sądu, uwzględnieniu nie podlegał również podniesiony przez pozwanego zarzut zawyżenia ilości przepracowanych godzin, albowiem za pomocą „raportów pracy sprzętu” oraz „tygodniowych raportów pracy” powód udowodnił ilość godzin, podczas których świadczył usługi na rzecz pozwanego. Co więcej, część z w/w raportów została podpisana przez pracowników pozwanego, którzy poświadczyli, że w godzinach wskazanych w raporcie powód świadczył usługi na rzecz pozwanego. Zaznaczyć wypada, że w udzielanych powodowi zleceniach pozwany nie określał terminu końcowego świadczenia usług przez powoda. Ponadto, pozwany nie wskazał również o ile, w jego ocenie, powód zawyżył podane ilości godzin.

Podkreślić również należy, że powyższe okoliczności pozwany zakwestionował dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jak wynika z wiadomości mailowej z dnia 24 czerwca 2014 r. wystosowanej do powoda przez pracownika pozwanego M. G., pozwany zwracał się do powoda jedynie o zmianę na fakturach nabywcy, nie kwestionował zaś zasadności wystawienia faktur. Co więcej, każda z wystawionych przez powoda faktur została opatrzona pieczęcią pozwanego, co również prowadzi do wniosku, że przedmiotowe zarzuty pozwany zgłosił wyłącznie na użytek niniejszego procesu.

Mając powyższe na uwadze, uznać należało, że powód wykazał, iż świadczył na rzecz pozwanego usługi transportowe w wymiarze wskazanym w fakturach VAT oraz za uzgodnione przez strony stawki, które zastosował przy obliczaniu wynagrodzenia wskazanego w fakturach.

Ponadto, Sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwanego zarzutu nienależytego wykonania usług przez powoda.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że obowiązek wykazania nieprawidłowości w wykonaniu przez powoda usług leżał po stronie pozwanego. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powyższych okoliczności pozwany w żaden sposób nie wykazał. Co więcej, zarzut ten pozwany sformułował w sposób niezwykle ogólny, nie wskazał na czym ten niewłaściwy sposób świadczenia usług miał polegać.

Zwrócić należy też uwagę, że nawet gdyby pozwany powołał prawidłowo twierdzenia o nienależytym wykonaniu umowy, to i tak nie byłyby one wystarczającą przesłanką do oddalenia powództwa. Samo bowiem nienależyte wykonanie umowy nie jest podstawą do odmowy zapłaty wynagrodzenia, lecz jedynie przesłanką do formułowania roszczeń. Jeżeli zatem, zdaniem pozwanego, powód wykonał prace wadliwie, to powinien on sformułować w tym zakresie określone roszczenia. Pozwany czynności tych zaniechał, a zatem uwzględnienie jego zarzutu było niemożliwe.

Ponadto, nie sposób zgodzić się z pozwanym, iż powód niewłaściwie zaliczył dokonane przez pozwanego wpłaty. Nie umknęło bowiem uwadze Sądu, że tylko przy pierwszej wpłacie pozwany zaznaczył na poczet której z należności jej dokonał, co zresztą powód uwzględnił. Przy następnych wpłatach pozwany podawał, że zapłaty dokonuje z tytułu „spłaty zaległości” i „spłaty należności”. Wobec powyższego, powód prawidłowo, zgodnie z art. 451 k.c., wpłaty te zaliczył na poczet najdawniej wymagalnego długu, tj. z faktury VAT nr (...).

Mając zatem na uwadze, iż powód wykazał, że wykonał na rzecz powoda usługi, za które zapłaty się domaga, Sąd w punkcie 1 wyroku uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jak wynika ze zleceń wystawionych przez pozwanego, strony ustaliły termin płatności na 14 dni od dnia wystawienia faktury, taki też termin powód wskazał w fakturach VAT. Strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia następnego po terminach płatności wskazanych w wystawionych fakturach VAT. Mając na uwadze, że roszczenia z poszczególnych faktur w dniach tych były już wymagalne, uznać należało, że powód prawidłowo domagał się odsetek ustawowych od dat wskazanych w pozwie.

O kosztach procesu w punkcie 2. wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości, Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 9.395 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą to kwotę składały się: opłata od pozwu w kwocie 5.778 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3.600 zł, wynikające z § 6 pkt 6 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

del. SSR Agnieszka Staszak